λένα ΜΑΝΤΑ

“Η σχέση μου με το χαρτί και το μολύβι, ήταν ερωτική από τα πρώτα χρόνια που έμαθα να γράφω”

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΗ

Η Λένα Μαντά έχει χαρακτηριστεί ως το εκδοτικό φαινόμενο της δεκαετίας.
Στην Ελληνική Λογοτεχνία πρωτοεμφανίστηκε το 2001, με το βιβλίο *«Τη μέρα που σε γνώρισα»*, ένα ιδιαίτερο μυθιστόρημα καθώς η συγγραφέας είχε επιλέξει να μην δώσει όνομα στους δύο κεντρικούς ήρωες. Πράγμα ιδιαίτερα πρωτότυπο, καθώς έκανε αίσθηση ενώ παράλληλα το βιβλίο έγινε περιζήτητο.
Και ξαφνικά σιγή! Ώσπου το 2005, ύστερα από τέσσερα χρόνια απουσίας και από άλλον εκδοτικό οίκο κυκλοφόρησε το βιβλίο της, «Βαλς με δώδεκα θεούς».

Η επιτυχία για τα δεδομένα των πωλήσεων στην Ελλάδα ήταν κυριολεκτικά τεράστια!
Ενώ το συγκεκριμένο μυθιστόρημα παραμένει ακόμα στις υψηλές θέσεις των επιλογών.

Στη συνέχεια ακολούθησαν τα βιβλία: *«θεανώ η λύκαινα της πόλης»*, *«Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι»*, *«Η άλλη πλευρά του νομίσματος»*, *«Έρωτας σαν βροχή»*, *« Το τελευταίο τσιγάρο»*, *«Χωρίς χειροκρότημα»* και φτάσαμε στο 2012 με το βιβλίο *«Όσο αντέχει η ψυχή»*.

Όλα τα βιβλία της έχουν γίνει best seller, ενώ ***« Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι»***, έχει χαρακτηριστεί ως το "εκδοτικό της σουξέ" καθώς **μέχρι σήμερα έχει πουλήσει περισσότερα από 220.000 αντίτυπα.**

Έχει φανατικό κοινό που την ακολουθεί όλα αυτά τα χρόνια της συγγραφικής της πορείας! Αν και το μεγαλύτερο ποσοστό των αναγνωστών της είναι γυναίκες, πρέπει να σημειωθεί πως υπάρχει και ένας μεγάλος αριθμός αντρών που επιλέγουν να διαβάζουν τα βιβλία της.

Για πολλούς έχει χαρακτηριστεί η συγγραφέας του «ευπώλητου» μυθιστορήματος και η βασίλισσα του ρομάντζου. Παρ' όλα αυτά όμως, σύμφωνα με την έρευνα του Ε.ΚΕ.ΒΙ. *(Εθνικό Κέντρο Βιβλίου)*, διακρίνεται ξεκάθαρα πως **έχει επηρεάσει τη ζωή των Ελλήνων τόσο όσο ο Καβάφης και ο Ντοστογιέφσκι, ενώ την κατάταξαν στην τρίτη θέση**.

Σίγουρα οι απόψεις διίστανται και αυτό είναι απόλυτα σεβαστό, όμως ο σκοπός ενός βιβλίου - μυθιστορήματος, το οποίο επιλέγεις να το διαβάσεις προκειμένου να ψυχαγωγηθείς, είναι τουλάχιστον ανόητο να απευθύνεται μόνο στην τάξη των "πιο" «διανοούμενων».

Σε αυτά τα 11 χρόνια της συγγραφικής της πορείας, η Λένα Μαντά έχει καταφέρει με τα βιβλία της να αγγίζει καρδιές και να μεταδίδει αισθήματα σε ανθρώπους ανεξαρτήτου, του κοινωνικού τους επιπέδου. Με αποτέλεσμα να προσφέρει ψυχαγωγία για όλους.
Φέτος για δεύτερη φορά απέσπασε το βραβείο **«Συγγραφέας της χρονιάς 2011»**, του περιοδικού life & style, για το βιβλίο της **«Χωρίς Χειροκρότημα»**. Παρόμοια και το 2007 για το βιβλίο της *«θεανώ η Λύκαινα της Πόλης»*.
Τα βιβλία της εκδίδονται κάθε Μάιο από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Το 2012, το βιβλίο που τόσο περίμεναν οι αναγνώστες της, φέρει τον τίτλο *«Όσο αντέχει η ψυχή»*.

Η ιστορία επικεντρώνεται στη ζωή της Ηρώς (η ηρωίδα του βιβλίου), μια γυναίκα που έχει ζήσει τη ζωή από «μέσα», αλλά τουλάχιστον ήταν τυχερή, ως προς το θέμα της φιλίας.
Η Αλεξάνδρα, μια μυστηριώδης γυναίκα, στάθηκε δίπλα στην Ηρώ καλύτερα και από μάνα.
Μια ιστορία συγκινητική που σίγουρα μοιάζει με τη ζωή πολλών, αλλά πάντα υπάρχει κι ένα «παραθυράκι» για οξυγόνο!

...**Ποτέ δεν ξέρεις** από πριν τι είναι αυτό που θα κάνει **το κοινό να ακουμπήσει την ψυχή του στο βιβλίο σου**...

Ο εκδότης ρισκάρει πολλά περισσότερα από τον συγγραφέα, αν ήξερε από πριν, δεν θα έβγαζε μόνο επιτυχίες; Δεν πάει έτσι λοιπόν...

Δεν υπάρχει συνταγή επιτυχίας. Απλά υπάρχει αυτός **ο τρόπος γραφής, που κάνει το κοινό να αγαπάει συγκεκριμένους συγγραφείς**.

- Κυρία Μαντά, σε όλα τα βιβλία σας κάνετε ιδιαίτερη μνεία στη φιλία. Είναι κάτι το οποίο υπάρχει έντονα και στη δική σας ζωή;

Η φιλία ναι υπάρχει, αλλά με όρους. Δεν είμαι από τους ανθρώπους που έχουν πάρα πολλούς φίλους. Έχω πολύ λίγους, αλλά έχουν περάσει στο επόμενο στάδιο, δηλαδή έχουν αναπτυχθεί δεσμοί σχεδόν συγγενικοί. Η φιλία για μένα παίζει πάρα πολύ μεγάλο ρόλο, εφόσον είναι δοκιμασμένη. Εγώ έχω επιλέξει να δοκιμάζω τις φιλίες μου σε δύσκολες συνθήκες, εάν τυχόν επιβιώσουν παραμένουν, εάν όχι πάνε στο επίπεδο της απλής γνωριμίας ή χάνονται εντελώς.

- «Όσο αντέχει η ψυχή» τιτλοφορείται το νέο σας μυθιστόρημα, πείτε μας πως εμπνευστήκατε αυτήν την ιστορία;

Κατ' αρχάς είναι προϊόν τελείως φανταστικό, είναι μυθοπλασία δεν είναι κάτι αληθινό. Η έμπνευση ήρθε όταν παρουσίαζα ένα από τα βιβλία μου, αλλά δεν θυμάμαι ποιο, νομίζω όμως πως ήταν *«Το τελευταίο τσιγάρο»*. Είχα ακούσει για μια φίλη της μητέρας μου την οποία την είχε μεγαλώσει ιερέας, η φίλη της μητέρας μου ήρθε στην παρουσίαση, την ήξερα από παιδάκι και την ώρα που την βλέπω στην παρουσίαση, μου έρχεται αυτή η ιδέα... για ένα κοριτσάκι που το μεγάλωσε κάποιος ιερέας. Τίποτα παραπάνω, από εκεί και μετά «δημιουργήθηκε» το *«Όσο αντέχει η ψυχή»*.

- Επιλέξατε να βγάλετε και δεύτερο μέρος, που θα αφορά τη ζωή της αντιηρωίδας -της Αλεξάνδρας-. 'Ηταν κάτι που προέκυψε στην πορεία, ή το είχατε σκεφτεί εξ' αρχής;

Όχι δεν το είχα σκεφτεί εξ' αρχής! Όταν έγραφα το *«Όσο αντέχει η ψυχή»*, παρατήρησα ότι όταν έφτανα στο κομμάτι που αφορούσε την Αλεξάνδρα, άφηνα να διαφαίνεται το ύποπτο έως και ταραχώδες παρελθόν της, χωρίς όμως να θέλω να δώσω λεπτομέρειες. Κάποια στιγμή επειδή προέκυψε μια «διαφωνία» με τον εκδοτικό οίκο, προς το τέλος του βιβλίου και μιας και έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στις εκδόσεις "Ψυχογιός" και στο δυναμικό τους, -καθώς επίσης έχω στενή σχέση ειδικά με την κυρία Σωτηρίου, που είναι υπεύθυνη του εκδοτικού-. Κάθισα και το ξανακοίταξα και είδα πως είχε απόλυτο δίκιο, πως έπρεπε να αλλάξει το τέλος. Αλλάζοντας λοιπόν το τέλος, έρχεται από την αρχή πλέον η ιστορία της Αλεξάνδρας και βγαίνει ένα ολόκληρο βιβλίο, το οποίο βασικά δεν είναι η συνέχεια του *«Όσο αντέχει η ψυχή»*, μάλλον προηγείται του *«Όσο αντέχει η ψυχή»*. Μας δείχνει τι έχει κάνει η Αλεξάνδρα στη ζωή της, μέχρι τη στιγμή που συναντά την Ηρώ. Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει κανονικά το Μάιο του 2013.

- Υπάρχει κάποιο άλλο είδος λογοτεχνίας που θα θέλατε κάποια στιγμή να ασχοληθείτε;

Αυτό το είδος λογοτεχνίας που ασχολούμαι είναι μια χαρά, είναι αυτό το οποίο μπορώ να δίνω την ψυχή μου και το διασκεδάζω γράφοντας το –περνάω πάρα πολύ καλά– δεν θα μπορούσα όμως με τίποτα να γράψω αστυνομικό. Δεν το 'χω! Ίσως επειδή δεν ήταν ποτέ «μαθηματικό» το μυαλό μου. Θαυμάζω απεριόριστα αυτούς που γράφουν αστυνομικό, ακόμα και αν άλλοι πιο έμπειροι από εμένα στο αστυνομικό θεωρήσουν ένα βιβλίο πως δεν είναι και τόσο δυνατό, εγώ επειδή είμαι τελείως αδαής και θαυμάστρια του αστυνομικού, θα μου φανεί αριστούργημα. Δηλαδή θα πρέπει να είναι πάρα πολύ χάλια για να πω... μπα, δεν έλεγε τίποτα... Αυτός λοιπόν είναι ο τομέας μου, κάνω αυτό που μου αρέσει, και δεν υπάρχει κανένας λόγος να πειραματιστώ σε κάτι άλλο, από την στιγμή που υπάρχουν άλλοι ομότεχνοι, και κάνουν καλά αυτό που κάνουν.

- Πού νομίζεται ότι οφείλεται η επιτυχία των βιβλίων σας;

Είναι αυτό που σου έλεγα πριν, δεν υπάρχει συνταγή με την έννοια ότι βάζεις κάτω ένα τυφλοσούρτη να τον ακολουθήσεις σαν να κάνεις ένα cake, που πρέπει να βάλεις τόσο γάλα, τόσο βούτυρο, τόση ζάχαρη, τόσα αυγά δεν υπάρχει αυτό. Ποτέ δεν ξέρεις από πριν τι είναι αυτό που θα κάνει το κοινό να ακουμπήσει την ψυχή του στο βιβλίο σου, αυτό δεν το γνωρίζεις. Ούτε ο ίδιος ο εκδότης το γνωρίζει που ρισκάρει τόσα πολλά τελικά, γιατί στη ουσία ο συγγραφέας ρισκάρει τα λιγότερα σε σχέση με τον εκδότη. Ο συγγραφέας αυτό που καταθέτει είναι το μυαλό και η ψυχή του, στις ημέρες μας όμως το μυαλό και η ψυχή έχουν αποθέματα, το χρήμα όχι. Ο εκδότης ρισκάρει πολλά περισσότερα και αν ήξερε από πριν, δεν θα έβγαζε μόνο επιτυχίες; Δεν πάει έτσι λοιπόν, δεν υπάρχει συνταγή επιτυχίας. Απλά υπάρχει αυτός ο τρόπος γραφής, που κάνει το κοινό να αγαπάει συγκεκριμένους συγγραφείς.

Πώς αντιδράτε στην αρνητική κριτική, έχουν υπάρξει κριτικές που σας έχουν ενοχλήσει προσωπικά;

Είμαι από τους ανθρώπους που από την πρώτη μέρα που ξεκίνησα λέω: «Δεν γίνεται να αρέσουν όλα σε όλους...», και επειδή έχω υπάρξει και είμαι φανατική αναγνώστρια συμβαίνει να αγαπάω πάρα πολύ έναν συγγραφέα αλλά κάποιο βιβλίο του να μου αρέσει περισσότερο ή λιγότερο. Οι κριτικές που αφορούν τη δουλειά μου, είναι όχι μόνο σεβαστές από μένα αλλά τις διαβάζω και με ιδιαίτερη προσοχή, γιατί κάποια πράγματα μπορώ να τα πάρω και να βελτιώσω τον εαυτό μου, αυτές οι κριτικές όμως είναι αυτές που είναι τεκμηριωμένες

και έχουνε να κάνουνε μόνο με το κομμάτι που λέγετε βιβλίο. Στο παρελθόν όντως έχω δεχθεί και επιθέσεις σε προσωπικό επίπεδο, και όχι τόσο για μένα. Υποτιμούσαν το αναγνωστικό κοινό που επιλέγει τα βιβλία μου. Στην αρχή θύμωνα, μετά είπα όχι – είναι κάτι πολύ αρνητικό για μένα όλο αυτό σαν συναίσθημα, σαν βάρος – δεν έκατσα να ασχοληθώ. Ήξερα πως θα σταματήσουν όπως και σταμάτησαν. Τους έκανε μεγάλη εντύπωση *«Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι»*, που είχε κάνει το *«hit»* το μεγάλο, ήταν τότε που με αποκαλούσαν «αλεξιπτωτίστρια» στο χώρο ή εκδοτικό φαινόμενο σαν ένας "κεραυνός εν αιθρία". Δεν ήταν το πρώτο μου βιβλίο όμως, ήταν το τέταρτο, που σημαίνει ότι υπήρχε μια προοδευτική άνοδος ως προς τη γνωριμία μου με το κοινό.

Η αλήθεια είναι ότι υπέρ ασχολήθηκαν με τη δουλειά μου, για να την κατακρίνουν χωρίς καν να με έχουν διαβάσει, και έκαναν για μένα ένα βασικό λάθος... Κανένας μα κανένας δεν ρώτησε το αναγνωστικό κοινό γιατί αγαπάει τα βιβλία μου. Θα τους λυνόντουσαν όλες οι απορίες νομίζω, θα καταλάβαιναν ότι τα πράγματα είναι ίσως λίγο διαφορετικά από όπως τα έχουν τοποθετήσει στο μυαλό τους. Αυτό λέω συνέχεια, μην «πετροβολάτε» εμένα, μην «πετροβολάτε» το κοινό, ρωτήστε τι τους κάνει να αγαπούν τόσο πολύ τα βιβλία μου.

- Η οικογένειά σας πώς ανταποκρίνεται στην επιτυχία σας;

Τα παιδιά μου δεν ασχολούνται καθόλου, γιατί ίσως εγώ μέσα στο σπίτι δεν περνάω ορισμένα πράγματα. Έχω διαχωρίσει απόλυτα ότι "αυτό" είναι η δουλειά μου και "αυτό" είναι το σπίτι μου. Εσείς μαμά έχετε τη Λένα, δεν έχετε την Μαντά... Αφήστε τη Μαντά, είναι η δουλειά της. Βοήθησε πολύ το γεγονός ότι αφενός τόσο σε μένα όσο και στα παιδιά μου η «πρόσκρουση» με την επιτυχία ...ήρθε όταν ήμασταν πια όλοι μεγάλοι. Κατάλαβαν ότι η μαμά δεν «ψωνίστηκε» άρα δεν «ψωνίστηκαν» και τα παιδιά.

Ο άντρας μου είναι πάρα πολύ μέσα σ' αυτό που κάνω. Είναι αυτός που θα διαβάσει πρώτος το χειρόγραφο, μαζί θα το συζητήσουμε, θα τρέξει μαζί μου στις παρουσιάσεις – έχει γίνει πια σλόγκαν ότι τον φωνάζω *«Ψινάκη» μου!!!* Είναι αυτός που θα φροντίσει ακόμα και την λεπτομέρεια, απ' το να έχει κατάλληλη θερμοκρασία εκεί που πάμε για να κάνουμε τις παρουσιάσεις, μέχρι το να μου παρέχει ανεμιστήρα εάν δεν υπάρχει air condition. Ο άνθρωπος έχει μόνιμα έναν ανεμιστήρα στο αυτοκίνητο (γέλια). Ο άντρας μου είναι δίπλα μου. Τα παιδιά μου έχουν τις δικές τους ασχολίες, έχουν τη ζωή τους και δεν εμπλέκονται στη δική μου ζωή και εγώ στη δική τους!!!

- Πώς μπήκε στη ζωή σας η συγγραφή;

Η συγγραφή μπήκε από όταν ήμουν πολλή μικρή! Στο δημοτικό έγραφα ιστορίες και παραμυθάκια αλλά μέχρι εκεί. Στο γυμνάσιο έγιναν διηγήματα, στην εφηβεία έγιναν νουβέλες. Δεν είχα πει ποτέ ότι θέλω να γίνω συγγραφέας, όταν ήμουν μικρή και με ρωτούσαν «τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις;» η απάντηση μου ήταν *«εγώ θέλω να παντρευτώ και να κάνω οικογένεια!»*, αυτό ήταν το επάγγελμα που ήθελα!!! Και ουσιαστικά αυτό ήταν το επάγγελμα που έκανα για πολλά χρόνια, και καμάρωνα απίστευτα όταν με ρωτούσαν «τι δουλειά κάνετε;» και έλεγα «οικιακά». Κάποια στιγμή στα χρόνια που ήρθαν, μετά τα τριανταπέντε μου, και εφόσον είχε περάσει μια περίοδος που είχα κάνει κάποιες προσπάθειες, αλλά όχι στο χώρο του βιβλίου – αυτό είναι που δεν έχει γίνει γνωστό- οι προσπάθειες αυτές έγιναν πάλι με τη μεσολάβηση και την ώθηση

Πάντα ήμουν φανατική αναγνώστρια. Κάποια στιγμή οι συγκυρίες –*κάποια βιβλία που διάβασα και δεν μου πολύ άρεσαν*– **με έκαναν να θέλω να γράψω κάτι που να μ' αρέσει εμένα, να διαβάζω...**

Έτσι ξεκίνησα να γράφω κάτι χωρίς να ξέρω που θα κατέληγε, ήταν συσσωρευμένη η ενέργεια μέσα μου, έτρεχε και βγήκε άμεσα. Από εκεί και πέρα το πήρε ο άντρας μου, το πήγε σε εκδότες και έτσι ξεκίνησε η πορεία μου.

του άντρα μου, ήταν να στραφώ σε εταιρείες παραγωγής για να γράψω σενάριο, και είχα γράψει άπειρα σενάρια!!! Έχω ένα ντουλάπι που τα έχω καταχωνιάσει εκεί μέσα, ούτε να τα βλέπω δεν θέλω..! Η εποχή που προσπαθούσα να «διεκδικήσω» μια θέση σ' αυτά τα πράγματα, δεν ήταν σωστή. Λάθος timing. Και απογοητευτικά. Πάντα όμως ήμουν φανατική αναγνώστρια. Κάποια στιγμή οι συγκυρίες –κάποια βιβλία που διάβασα και δεν μου πολύ άρεσαν– με έκαναν να θέλω να γράψω κάτι που να μ' αρέσει εμένα, να διαβάζω... Έτσι ξεκίνησα να γράφω κάτι χωρίς να ξέρω που θα κατέληγε, ήταν συσσωρευμένη η ενέργεια μέσα μου, έτρεχε και βγήκε άμεσα. Από εκεί και πέρα το πήρε ο άντρας μου, το πήγε σε εκδότες και έτσι ξεκίνησε η πορεία μου. Το σημαντικό είναι ότι ακόμα και τα χρόνια που μεσολάβησαν από την πρώτη μου εκδοτική προσπάθεια, μέχρι και το «Βαλς με δώδεκα θεούς» που σηματοδότησε τη συνεργασία μου με τις εκδόσεις "Ψυχογιός" -γιατί πρώτα είχα άλλον εκδότη- σ' αυτά τα χρόνια της απογοήτευσης που λέω εγώ, ο άντρας μου ήταν εκείνος που με στήριξε, με ενθάρρυνε να συνεχίσω και να μην τα παρατήσω όπως ήθελα. Κι εκείνος ήταν που «έτρεξε» το «Βαλς με δώδεκα θεούς» και το έφερε στις εκδόσεις "Ψυχογιός", οπότε ξεκίνησε κι αυτή η συνεργασία. Η σχέση όμως με το χαρτί και το μολύβι ήταν ερωτική από τα πρώτα χρόνια που έμαθα να γράφω.

- Θα δούμε κάποιο από τα βιβλία σας στη μικρή οθόνη;

Καλή η ερώτηση σου!!! Το βιβλίο μου, «*Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι*» έχει προταθεί στη δημόσια τηλεόραση δις! Το απέρριψαν όμως. Η επίσημη απάντηση που άκουσα εγώ από τον σκηνοθέτη, ήταν ότι δεν σκοπεύουμε να κάνουμε σήριαλ «ευπώλητα» βιβλία. Αυτή ήταν η απάντηση που πήρα εγώ από τον άνθρωπο που το είχε προτείνει. Το *«Βαλς»* επίσης έχει προταθεί αλλά απορροφήθηκε. Το *«έρωτας σαν βροχή»* το οποίο μαζί με τον *Τάκη Μιχαήλ* τον σκηνοθέτη, κάναμε και τη διασκευή του σεναρίου, δουλέψαμε πάρα πολλές ώρες, μήνες ατελείωτους για να είναι έτοιμο - επίσης δεν υπάρχει κανένα ενδιαφέρον.

Βέβαια αυτό που δεν έκανε η Ελλάδα, το έκανε η Κύπρος, αγόρασε τα δικαιώματα από το *«Βαλς με δώδεκα θεούς»*, τα γυρίσματα έχουν ήδη ξεκινήσει. Από Ελλαδίτες ηθοποιούς θα είναι η *Κάτια Δανδουλάκη*, ο *Μάνος Παπαγιάννης* και ο *Στράτος Τζώρτζογλου*. Εφόσον απευθυνόμαστε στο κοινό της Κύπρου, η σειρά θα πλαισιωθεί και από Κύπριους ηθοποιούς.

15 Οκτωβρίου 2012 μου έχει πει ο Αντ1 Κύπρου πως ξεκινάει η προβολή της σειράς. Εμείς εδώ στην Ελλάδα βέβαια θα το βλέπουμε μόνο διαδικτυακά.

Το σενάριο ανήκει στη *Μαρία Γεωργιάδου* η οποία το έχει λατρέψει το βιβλίο, και το έχει προσπαθήσει πάρα πολύ σε διάφορα κανάλια, χρόνια το παλεύει η κοπέλα, και της ήρθε η επιφοίτηση και μου λέει: *«Λένα μήπως να το πάω στην Κύπρο;» και της λέω: «Δεν το πας και στην Ζιμπάμπουε;»!!!.* Εκτός του ότι αγαπώ πολύ την Κύπρο, είναι από το αναγνωστικό κοινό το οποίο ανακάλυψαν τη Μαντά από το πρώτο-πρώτο βιβλίο. Με έχουν συγκινήσει απίστευτα! Το σήριαλ θα είναι καθημερινό, αυτό σημαίνει ότι η Μαρία Γεωργιάδου έχει πάρα πολύ δουλειά για να δώσει διακόσια επεισόδια στον Αντ1 από ένα βιβλίο, εγώ για να είμαι ειλικρινής απλά αγωνιώ για το αποτέλεσμα! Αγωνιώ να δω πως όλο αυτό θα «ζωντανέψει». Ευτυχώς που έχουμε το διαδίκτυο, γιατί από την Ελλάδα σιωπή.

- Πώς περνάτε τον ελεύθερο χρόνο σας;

Ο ελεύθερος χρόνος, είναι αφιερωμένος πάντα στο σπίτι μου, στην οικογένεια μου, στους φίλους μου. Το χειμώνα, παλιότερα κυρίως με ξεκούραζε να κάτσω να δω κάτι στην τηλεόραση και να κεντήσω -γιατί έχω κι αύτη την πετριά με το κέντημα- είναι το καλύτερο μου αγχολυτικό. Τώρα αφού δεν υπάρχει κάτι στην τηλεόραση έχω καταφύγει στη συνδρομητική. Επίσης το χειμώνα δεν διαβάζω καθόλου επειδή γράφω δεν μπορώ να μπλέξω συναισθήματα και στο τέλος να χάσω την επαφή με την δική μου ιστορία. Το καλοκαίρι με το που θα τελειώσουν οι παρουσιάσεις κάθομαι στο σπίτι μας στο Καπανδρίτι, είναι πάνω στο βουνό το οποίο και αποκτήσαμε ύστερα από αγώνες τριάντα χρόνων που πλέον τους απολαμβάνουμε. Γενικότερα όμως δεν είμαι από τους ανθρώπους που φεύγουν εύκολα από το σπίτι τους. Έχω πράγματα μέσα στο σπίτι μου για να με διασκεδάσουν. Το καλοκαίρι το μεγαλύτερο μέρος του ελεύθερου χρόνου μου το γεμίζω με την ανάγνωση βιβλίων.

- Περιγράψτε μας ένα πρόσφατο ταξίδι σας που σας μάγεψε;

Ο αγαπημένος μου καλοκαιρινός προορισμός δεν είναι νησί. Είναι το Πάπιγκο, το οποίο έχει υψόμετρο 1.200 μέτρα. Η αλήθεια είναι ότι το αγαπάω πάρα πολύ! Αγαπάω τη δροσιά του, τη φύση του... Δεν είμαι άνθρωπος που θα με εντυπωσιάσουνε ούτε τα λουλούδια, ούτε το πράσινο, αυτό που μπορεί να με κάνει να χαζεύω ώρες είναι ο οποιοσδήποτε βράχος. Οτιδήποτε δεν είναι πράσινο αλλά είναι αυτό που σου λέω, μπορώ να κάθομαι να το χαζεύω ώρες ατελείωτες, ειδικά αν είναι θάλασσα που σκάει το κύμα στα βράχια εκεί μπορείτε να με αφήσετε, ελάτε να με πάρετε όποτε θέλετε!!!

Η Κέρκυρα επίσης είναι ονειρεμένος προορισμός για μένα, είναι και το μόνο μέρος στο οποίο αντέχω τη ζέστη γιατί αγαπάω πάρα πολύ το μέρος.

Γενικά αγαπάω πάρα μα πάρα πολύ την Ελλάδα, δεν έχω λαχτάρα να γνωρίσω άλλους τόπους. (Εχω το National Geographic που με πάει παντού...)! Περιέργεια όμως έχω, υπάρχουν τόσα πολλά μέρη στην Ελλάδα που δεν έχω προλάβει ακόμα να πάω.